

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Управління Служби безпеки України в Закарпатській області

Слідчий відділ

вул. Довженка, 3, м. Ужгород, 88000, тел. (03122) 61-61-31
www.ssu.gov.ua, e-mail: usbu_zak@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001562

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру у вчиненні кримінального правопорушення

місто Ужгород

«31» травня 2023 року

Старший слідчий слідчого відділу УСБУ в Закарпатській області старший підполковник юстиції Росоха Павло Володимирович, розглянувши матеріали досудового розслідування, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за №22022070000000167 від 18.11.2022, за ознаками вчинення кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України, встановивши наявність доказів для повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, згідно ст. ст. 36, 40, 42, 276, 277, 278 КПК України,

ПОВІДОМИВ:

Лебедева Сергія Олександровича,
05.11.1974 року народження,
уродженця м. Миколаєва, Миколаївської
області, громадянина України,
zareєстрованого за адресою: Миколаївська
обл., м. Миколаїв, вул. Дачна, 18, , раніше
не судимого, -

про те, що він підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України, а саме у державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України: перехід на бік ворога в умовах збройного конфлікту, надання іноземній державі, іноземній організації та їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, вчинені в умовах воєнного стану.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, рф та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної

незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями – № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН;

№ 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, – установлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави;
- застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала

- в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівнозначним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового чи іншого характеру, не можуть слугувати виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили чи погрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання спорів та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, який підписаний СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18 жовтня 1907 року, яка вступила в дію 26 січня 1910 року та 7 березня 1955 року визнана СРСР, правонаступником якого є рф, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього та недвозначного попередження у формі або мотивованого оголошення війни, або ультиматуму з умовним оголошенням війни. Про існування стану війни має бути без зволікання оповіщено нейтральним державам, і він матиме для них дійсну силу лише після отримання оповіщення.

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з цим документом територія України є неподільною та недоторканою.

Незалежність України визнали понад 68 держав світу, серед яких і рф.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

31 травня 1997 року, відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі, Україна та рф уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і рф (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року №13/98-ВР та Федеральним Законом рф від 2 березня 1999 року № 42-ФЗ). Відповідно до статей 2 – 3 зазначеного Договору, рф зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальноновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та рф про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований рф 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької і Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1-3 Конституції України, яка прийнята Верховною Радою України 28.06.1996, визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю.

Згідно зі статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Відповідно до ст. 68 Конституції України, кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. Систему адміністративно-територіального устрою України складають: АР Крим, області, зокрема Донецька та Луганська, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

Відповідно до статті 7 Закону України «Про основи національної безпеки України» - інформаційною безпекою є, зокрема, захищеність України від намагань маніпулювати суспільною свідомістю, у тому числі шляхом поширення недостовірної, неповної або упередженої інформації.

Стаття 8 Закону України «Про основи національної безпеки України» зазначає, що з урахуванням геополітичної і внутрішньої обстановки в Україні діяльність усіх державних органів має бути зосереджена, зокрема на прогнозуванні, своєчасному виявленні, попередженні і нейтралізації зовнішніх і внутрішніх загроз національній безпеці, збереження соціально-політичної стабільності суспільства та зміцнення позицій України у світі. Основним напрямом державної політики з питань національної безпеки України в інформаційній сфері є, крім іншого, забезпечення інформаційного суверенітету України.

20 лютого 2014 року, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії рф території АР Крим і м. Севастополя, усупереч вимогам пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року, пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримку миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10 лютого 1995 року, статей 2, 3 Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і рф, принципів Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, а також всупереч вимогам частини 4 статті 2 Статуту ООН, Декларації Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та декларацій, затверджених резолюціями Генеральної Асамблеї ООН № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету, № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН, № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про

зміцнення міжнародної безпеки, № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, статей 1, 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18 жовтня 1907 року, статей 1, 2, 68 Конституції України, на територію суверенної держави Україна, а саме АР Крим і м. Севастополь, представниками влади рф і службовими особами зс рф розпочато збройне вторгнення регулярних військ РФ на територію України.

Частиною 2 статті 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15 квітня 2014 № 1207-VII констатовано, що тимчасова окупація території України розпочалася 20 лютого 2014 року.

Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» від 18 січня 2018 року № 2268-VIII визначено, що збройна агресія рф розпочалася з неоголошених і прихованих вторгнень на територію України підрозділів збройних сил та інших силових відомств рф, а також шляхом організації та підтримки терористичної діяльності; рф чинить злочин агресії проти України та здійснює тимчасову окупацію частини її території за допомогою збройних формувань рф, що складаються з регулярних з'єднань і підрозділів, підпорядкованих Міністерству оборони рф, підрозділів та спеціальних формувань, підпорядкованих іншим силовим відомствам рф, їхніх радників, інструкторів та іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих рф, а також за допомогою окупаційної адміністрації рф, яку складають її державні органи та структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та підконтрольні рф самопроголошені органи, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України.

Відповідно до рішення Ради національної безпеки і оборони України (далі по тексту РНБО) від 14 вересня 2020 року “Про Стратегію національної безпеки України”, затвердженої Указом Президента України № 392/2020 від 14 вересня 2020 року - Для відновлення свого впливу в Україні рф, продовжуючи гібридну війну, системно застосовує політичні, економічні, інформаційно-психологічні, кібер- і воєнні засоби; посилюються угруповання збройних сил рф та їх наступальний потенціал, регулярно проводяться масштабні військові навчання поблизу державного кордону України, що свідчить про збереження загрози військового вторгнення; зростає мілітаризація територій тимчасово окупованої Автономної Республіки Крим та міста Севастополя; зберігається загроза з боку рф вільному судноплавству у Чорному та Азовському морях, Керченській протоці. Спеціальні служби іноземних держав, насамперед рф, продовжують розвідувально-підривну діяльність проти України, намагаються підживлювати сепаратистські настрої, використовують організовані злочинні угруповання і корумпованих посадових осіб, прагнуть зміцнити інфраструктуру впливу. Деструктивна пропаганда як зовні, так і всередині України, використовуючи суспільні протиріччя, розпалює ворожнечу, провокує конфлікти, підриває суспільну єдність. Державний суверенітет, територіальна цілісність, демократичний конституційний лад та інші життєво важливі національні інтереси мають бути захищені також від невоєнних загроз з боку рф та інших держав, зокрема спроб спровокувати внутрішні конфлікти.

21 лютого 2022, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами рф та світовою спільнотою, рф визнано «Донецьку народну республіку» та «Луганську народну республіку» незалежними державами.

У період до приблизно 05 години 00 хвилин 24 лютого 2022 року Президент рф володимир путін, а також інші невстановлені представники військово-політичного керівництва рф, діючи всупереч вимогам п.п. 1,2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV) від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували і розв'язали агресивну війну та воєнний конфлікт проти України, а саме віддали наказ на вторгнення підрозділів зс рф на територію України.

Так, 24 лютого 2022 року о 5 годині Президентом рф володимиром путіним оголошено рішення розпочати військову операцію в Україні, у зв'язку з чим на виконання вищевказаного наказу, під безпосереднім керівництвом та контролем представників влади рф, її Збройних Сил, спецслужб та інших осіб, військовослужбовці зс рф, шляхом збройної агресії, із застосуванням зброї незаконно вторглися на територію України через державні кордони України Київської, Чернігівської, Сумської, Харківської, Луганської, Донецької та інших областей, в тому числі вийшовши за межі адміністративних кордонів Херсонської, Миколаївської, Запорізької областей, та здійснили збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, а також окупували частин вказаної території України, чим змінили межі її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що частково продовжується по теперішній час та призводить до загибелі людей та інших тяжких наслідків.

24 лютого 2022 року указом Президента України Володимира Зеленського №64/2022, у зв'язку з військовою агресією рф проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» введено воєнний стан на всій території України на 30 діб та який 20.03.2022 Законом України про затвердження Указу Президента України "Про продовження строку дії воєнного стану в Україні" №2119-IX (реєстр. №7168) продовжено на 30 діб до 25.04.2022, який надалі продовжувався.

Рішенням Верховної ради України відповідно до Резолюції Генеральної Асамблеї ООН 3314 «Визначення агресії» від 14 грудня 1974 року рф визнана державою-агресором, яка здійснює збройну агресію проти України, розв'язала і веде повномасштабну агресивну війну проти України та Українського народу з порушенням норм міжнародного права, вчиняючи злочини проти людства.

Як встановлено, планування, фінансування та реалізація рф агресивної війни та агресивних воєнних дій проти України, проведення розвідувальної та підривної діяльності на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, організовується, спрямовується, здійснюється силами, насамперед, зс рф,

Головного розвідувального управління Генерального штабу зс рф, Федеральної служби безпеки рф, найманців, а також осіб, залучених до співробітництва на конфіденційній (негласній) основі, у тому числі громадян України.

Так, Лебедев Сергій Олександрович, 05.11.1974 р.н., будучи громадянином України, негативно ставлячись до політичної ситуації в Україні, діяльності діючої влади, виправдовуючи політику та дії російської федерації щодо окупації України та відокремлення Донецької та Луганської областей, у 2014 році, виїхав натимчасово окуповану територію в м. Донецьк, та, підтримуючи ідеї проросійської спрямованості, не погоджуючись з політикою представників державної влади України, активно співпрацює та здійснює обмін інформацією з представниками військових формувань та спецслужб РФ.

У невстановлений досудовим слідством час та місці, але не пізніше 10.11.2022, Лебедев С.О. зраджуючи державні інтереси, перейшовши на бік ворога в період збройного конфлікту, з метою надання допомоги представникам іноземної держави, а саме, російської федерації та спецслужбам зазначеної країни, яка визнана країною агресором у здійсненні підривної діяльності проти України, почав здійснювати публічну інформаційну діяльність для необмеженого кола осіб в глобальній мережі Інтернет, створюючи та поширюючи в програмі для обміну миттєвими повідомленнями через мережу Інтернет «Telegram» відео- та фотоматеріали, спрямовані на підтримку дій та рішень держави-агресора, а також, здійснював активний пошук, підбір та підготовку агентурної мережі з числа читачів на його каналах та медіа платформах громадян України, військовослужбовців ЗС України, представників органів державної влади та правоохоронних органів, які б мали аналогічні з ним проросійсько налаштовані погляди та погодилися б виконувати поставлені ним та його кураторами (керівниками) завдання на шкоду основам національної безпеки України та допомоги РФ у веденні агресивної війни проти України.

На початку листопада 2022 року, але не пізніше 10.11.2022, громадянин України Лебедев С.О., перебуваючи в м. Донецьк, діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки у вигляді завдання шкоди суверенітетові, територіальній цілісності, недоторканості, обороноздатності, державній та інформаційній безпеці України, зміни меж території України, та бажаючи їх настання, з використанням програмного забезпечення обміну повідомленнями для смартфонів – мобільного додатку «Telegram», зі створеного ним чат-боту «Лохматыйbot» надіслав повідомлення на власний мобільний телефон громадянина України Рябініна Олександра Сергійовича, 16.12.1985 р.н. який проживає проживаючого в м. Ужгороді, вул. Острівна, 5, в якому заявив про себе з метою співпрацювати з ним, а саме, передавати йому всю наявну в його розпорядженні інформацію про переміщення та дислокацію військ, а також дані про чиновників.

В свою чергу Рябінін О.С., усвідомлюючи, що Лебедев С.О. має на меті вчинити злочинні дії щодо посягання на основи національної безпеки України, а також враховуючи що 24.02.2022 російська федерація розпочала повномасштабну війну проти України, 16.11.2022 звернувся до правоохоронних органів, повідомивши про обставини злочину, які йому були відомі на той час, та цього ж дня, останнього було залучено до конфіденційного співробітництва, а в подальшому, всі його дії вчинялись під контролем правоохоронних органів та були спрямовані на викриття не законної діяльності останнього.

Так, в подальшому, 27.02.2023 Рябінін О.С. перебуваючи на території міста Ужгорода (діючи під контролем правоохоронних органів), використовуючи програмне забезпечення обміну повідомленнями для смартфонів – мобільного додатку «Telegram» надіслав повідомлення на Телеграм чат-бот «Лохматыйбот» (@Lohmatiybot),

адміністратором якого є Лебедев С.О. з уточненням, яка саме інформація його цікавить по військам, і яка ще інформація може бути корисною для нього. На вказане повідомлення, цього ж дня для Рябінін О.С. отримав у програмному забезпеченні обміну повідомленнями для смартфонів – мобільного додатку «Telegram» від Лебедева С.О. з Телеграм чат-бот «Лохматыйбот» (@Lohmatiybot) повідомлення, щодо подальшої переписки у його особистому профілі додатку «Telegram» (@Lohmatiy771). Цього-ж дня Рябінін О.С. отримав у програмному забезпеченні обміну повідомленнями для смартфонів – мобільного додатку «Telegram» від Лебедева С.О. з профілю (@Lohmatiy771) повідомлення, що його цікавить інформація щодо пересування військ, які підрозділи рухаються у їх бік, і взагалі все що є, в тому числі відомості про місцеву владу.

28.02.2023 Рябініним О.С., (під контролем правоохоронних органів) з використанням програмного забезпечення обміну повідомленнями для смартфонів – мобільного додатку «Telegram», надіслано повідомлення Лебедеву С.О. у профіль @Lohmatiy771, інформацію з відкритих джерел мережі Інтернет щодо переміщення зі сходу у Закарпатську область заводів, задіяних у виробництві для оборонного комплексу, після чого Рябінін О.С. отримав у програмному забезпеченні обміну повідомленнями для смартфонів – мобільного додатку «Telegram» від Лебедева С.О. з профілю @Lohmatiy771 повідомлення, що його це цікавить, і щоб той дізнався що конкретно виробляють ці заводи і де розташовані, а також щоб Рябінін О.С. видаляв усі повідомлення після переписки. Надалі, Рябініним О.С., з використанням програмного забезпечення обміну повідомленнями для смартфонів – мобільного додатку «Telegram», надіслано повідомлення Лебедеву С.О. у профіль @Lohmatiy771, що мова йде про підприємство з Донецької області, яке виготовляє артилерійські пушки. Відразу після чого Рябінін О.С. отримав у програмному забезпеченні обміну повідомленнями для смартфонів – мобільного додатку «Telegram» від Лебедева С.О. з профілю @Lohmatiy771 повідомлення, що йому нічого про це не відомо, тому що він з Миколаєва.

01.03.2023 Рябініним О.С., з використанням програмного забезпечення обміну повідомленнями для смартфонів – мобільного додатку «Telegram», надіслано повідомлення Лебедеву С.О. у профіль @Lohmatiy771, що мова йде про краматорський завод.

08.03.2023 Рябініним О.С., з використанням програмного забезпечення обміну повідомленнями для смартфонів – мобільного додатку «Telegram», надіслано повідомлення Лебедеву С.О. у профіль @Lohmatiy771, що вказаний завод може виробляти 155 мм колесну САУ «Богдана» та ніби стволи для танків. В цей же день Рябінін О.С. отримав у програмному забезпеченні обміну повідомленнями для смартфонів – мобільного додатку «Telegram» від Лебедева С.О. з профілю @Lohmatiy771 повідомлення, чи може він дати координати заводу. У відповідь Рябініним О.С., з використанням програмного забезпечення обміну повідомленнями для смартфонів – мобільного додатку «Telegram», надіслано повідомлення Лебедеву С.О. у профіль @Lohmatiy771, щоб останній уточнив чи

координати периметру дізнатися, чи адресу. У відповідь Рябінін О.С. отримав у програмному забезпеченні обміну повідомленнями для смартфонів – мобільного додатку «Telegram» від Лебедева С.О. з профілю @Lohmatiy771 повідомлення, щоб той дізнався і координати і адресу.

Таким способом, Лебедев С.О., в період з 10.11.2022 по 08.03.2023, усвідомлюючи злочинність своїх дій, передбачаючи суспільно-небезпечні наслідки у вигляді завдання шкоди суверенітету, територіальній цілісності, недоторканості, обороноздатності, державній та інформаційній безпеці України, зміни меж території України, та бажаючи їх настання, вжив заходи щодо сприяння іноземній державі РФ у веденні агресивної війни проти України шляхом надання представникам цієї держави наявної в його розпорядженні інформації.

Окрім цього, у невстановлений досудовим слідством час та місці, але не пізніше 26.12.2022, Лебедев С.О. зраджує державні інтереси, перейшовши на бік ворога в період збройного конфлікту, з метою надання допомоги представникам іноземної держави, а саме, російської федерації та спецслужбам зазначеної країни, яка визнана країною агресором у здійсненні підривної діяльності проти України, здійснюючи публічну інформаційну діяльність для необмеженого кола осіб в глобальній мережі Інтернет, позиціонуючи себе як координатор Миколаївського підпілля на контрольованому рф ЗМІ «РИА Новости», через можливості соцмедійного застосування для створення та поширення відеофайлів «ТІК ТОК» розмістив репортаж, який підтверджує збір ним, через агентурну мережу, даних у сфері оборони в інтересах ворога, зокрема, щодо діяльності РТЦК та СП в м. Миколаєві.

Таким чином, Лебедев Сергій Олександрович підозрюється у державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України: перехід на бік ворога в умовах збройного конфлікту, надання іноземній державі, іноземній організації та їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, вчинені в умовах воєнного стану, тобто у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України.

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу
УСБУ в Закарпатській області
підполковник юстиції

Павло РОСОХА

«ПОГОДЖЕНО»
Прокурор Ужгородської
окружної прокуратури

Мирослава ГОЛІНКА

Про підозру мені повідомлено:
2023 року.

«17» год. «20» хв. «31» 05

Підозрюваний: _____

Захисник: _____

Підозрюваному роз'ясненні його права, передбачені ст. 42 КПК України, а саме:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному

законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

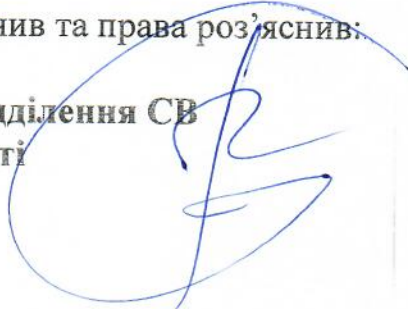
Також, підозрюваному роз'яснено зміст ст. 63 Конституції України, про те, що: особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний: _____

Захисник: / Бондарев В.Г.

Повідомлення про підозру вручив та права роз'яснив:

Старший слідчий в ОВС 2 відділення СВ
УСБУ в Закарпатській області
підполковник юстиції

Павло РОСОХА

ПАМ'ЯТКА про процесуальні права та обов'язки підозрюваного

Стаття 42. Підозрюваний

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту – мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій, на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно статті 213 цього Кодексу;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 КПК України, та вимагати відкриття матеріалів, згідно зі статтею 290 КПК України;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому КПК України;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний має також інші процесуальні права, передбачені КПК України.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

В будь-який момент підозрюваний має право *примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення, а також угоду про визнання винуватості після повідомлення про підозру до виходу суду до нарадчої кімнати для ухвалення вироку*. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Права мені роз'яснені та зрозумілі. Пам'ятку про процесуальні права та обов'язки підозрюваного отримав.

Пам'ятку вручив:

Старший слідчий в ОВС 2-го відділення слідчого відділу
УСБУ в Закарпатській області
підполковник юстиції

Павло РОСОХА

Отримано 31.07.2023р.
Підписав [підпис] [підпис]

**КОРИНЕЦЬ ПОВІСТКИ
ПРО ВИКЛИК**

Повістка на ім'я гр-на (ки Лебедева Сергія Олександровича, 05.11.1974 року народження про явку «07» червня 2023 року о «10» год. в каб. № 66 до слідчого відділу УСБУ в Закарпатській області (м. Ужгород, вул. Довженка, буд. 3) для забезпечення участі у слідчих та процесуальних діях у кримінальному провадженні №22022070000000167

(найменування, номер)

ОТРИМАВ

(розпис особи про отримання повістки

та ознайомлення зі змістом ст.ст. 138,

139 КПК України)

(інші дані, які підтверджують факт вручення або ознайомлення)

Повістку про виклик вручив

(розпис особи, яка вручила повістку про виклик)

« » 20__ року

ПОВІСТКА ПРО ВИКЛИК

Гр-н (ка) Лебедева Сергія Олександровича, 05.11.1974 року народження,

(прізвище ім'я та по батькові)

zareєстрованого за адресою: м. Миколаїв, вул. Дачна, 18 відповідно до вимог ст.ст. 133, 135 **Вам необхідно з'явитися «07» червня 2023 року о «10» год. в каб. № 66 до слідчого відділу УСБУ в Закарпатській області (м. Ужгород, вул. Довженка, 3) для участі у слідчих та процесуальних діях**

(назва процесуальної дії)

у кримінальному провадженні №22022070000000167 від 18.11.2022

в якості підозрюваного

(процесуальний статус, в якому перебуває викликана особа)

Стаття 138. Поважні причини неприбуття особи на виклик

1. Поважними причинами неприбуття особи на виклик є:
- 1) затримання, тримання під вартою або відбування покарання;
 - 2) обмеження свободи пересування внаслідок дії закону або судового рішення;
 - 3) обставини непереборної сили (епідемії, військові події, стихійні лиха або інші подібні обставини);
 - 4) відсутність особи у місці проживання протягом тривалого часу внаслідок відрядження, подорожі тощо;
 - 5) тяжка хвороба або перебування в закладі охорони здоров'я у зв'язку з лікуванням або вагітністю за умови неможливості тимчасово залишити цей заклад;
 - 6) смерть близьких родичів, членів сім'ї чи інших близьких осіб або серйозна загроза їхньому життю;
 - 7) несвоєчасне одержання повістки про виклик;
 - 8) інші обставини, які об'єктивно унеможливають з'явлення особи на виклик.

Стаття 139. Наслідки неприбуття на виклик

1. Якщо підозрюваний, обвинувачений, свідок, потерпілий, цивільний відповідач, який був у встановленому КПК України порядку викликаний (зокрема, наявне підтвердження отримання ним повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим шляхом), не з'явився без поважних причин або не повідомив про причини свого неприбуття, на нього накладається грошове стягнення у розмірі: - від 0,25 до 0,5 розміру мінімальної заробітної плати – у випадку неприбуття на виклик слідчого, прокурора; - від 0,5 до 2 розмірів мінімальної заробітної плати – у випадку неприбуття на виклик слідчого судді, суду.

2. У випадку, встановленому частиною першою цієї статті, до підозрюваного, обвинуваченого, свідка, може бути застосовано привід.

3. За злісне ухилення від явки свідок, потерпілий несуть відповідальність, встановлену законом.

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу
Управління СБ України в Закарпатській області
підполковник юстиції

Павло РОСОХА

М.П.

«31» 05 2023 року

**КОРИНЕЦЬ ПОВІСТКИ
ПРО ВИКЛИК**

Повістка на ім'я гр-на (ки Лебедева Сергія Олександровича, 05.11.1974 року народження про явку «28» червня 2023 року о «10» год. в каб. № 66 до слідчого відділу УСБУ в Закарпатській області (м. Ужгород, вул. Довженка, буд. 3) для забезпечення участі у слідчих та процесуальних діях у кримінальному провадженні №22022070000000167

(найменування, номер)

ОТРИМАВ

(розпис особи про отримання повістки

та ознайомлення зі змістом ст.ст. 138,

139 КПК України)

(інші дані, які підтверджують факт вручення або ознайомлення)

Повістку про виклик вручив

(розпис особи, яка вручила повістку про виклик)

«___» _____ 20__ року

ПОВІСТКА ПРО ВИКЛИК

Гр-н (ка) Лебедева Сергія Олександровича, 05.11.1974 року народження,

(прізвище ім'я та по батькові)

zareestrovanoго за адресою: м. Миколаїв, вул. Дачна, 18 відповідно до вимог ст.ст. 133, 135 **Вам необхідно з'явитися «28» червня 2023 року о «10» год. в каб. № 66 до слідчого відділу УСБУ в Закарпатській області (м. Ужгород, вул. Довженка, 3) для участі у слідчих та процесуальних діях** (назва процесуальної дії) у кримінальному провадженні №22022070000000167 від 18.11.2022

в якості підозрюваного

(процесуальний статус, в якому перебуває викликана особа)

Стаття 138. Поважні причини неприбуття особи на виклик

1. Поважними причинами неприбуття особи на виклик є:

- 1) затримання, тримання під вартою або відбування покарання;
- 2) обмеження свободи пересування внаслідок дії закону або судового рішення;
- 3) обставини непереборної сили (епідемії, військові події, стихійні лиха або інші подібні обставини);
- 4) відсутність особи у місці проживання протягом тривалого часу внаслідок відрядження, подорожі тощо;
- 5) тяжка хвороба або перебування в закладі охорони здоров'я у зв'язку з лікуванням або вагітністю за умови неможливості тимчасово залишити цей заклад;
- 6) смерть близьких родичів, членів сім'ї чи інших близьких осіб або серйозна загроза їхньому життю;
- 7) несвоєчасне одержання повістки про виклик;
- 8) інші обставини, які об'єктивно унеможливають з'явлення особи на виклик.

Стаття 139. Наслідки неприбуття на виклик

1. Якщо підозрюваний, обвинувачений, свідок, потерпілий, цивільний відповідач, який був у встановленому КПК України порядку викликаний (зокрема, наявне підтвердження отримання ним повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим шляхом), не з'явився без поважних причин або не повідомив про причини свого неприбуття, на нього накладається грошове стягнення у розмірі: - від 0,25 до 0,5 розміру мінімальної заробітної плати – у випадку неприбуття на виклик слідчого, прокурора; - від 0,5 до 2 розмірів мінімальної заробітної плати – у випадку неприбуття на виклик слідчого судді, суду.

2. У випадку, встановленому частиною першою цієї статті, до підозрюваного, обвинуваченого, свідка, може бути застосовано привід.

3. За злісне ухилення від явки свідок, потерпілий несуть відповідальність, встановлену законом.

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу
Управління СБ України в Закарпатській області
підполковник юстиції Павло РОСОХА

М.П.

«31» 05 2023 року

**КОРИНЕЦЬ ПОВІСТКИ
ПРО ВИКЛИК**

Повістка на ім'я гр-на (ки Лебедева Сергія Олександровича, 05.11.1974 року народження про «09» червня 2023 року о «10» год. в каб. № 66 до слідчого відділу УСБУ в Закарпатській області (м. Ужгород, вул. Довженка, буд. 3) для забезпечення участі у слідчих та процесуальних діях у кримінальному провадженні №22022070000000167

(найменування, номер)

ОТРИМАВ

(розпис особи про отримання повістки

та ознайомлення зі змістом ст.ст. 138,

139 КПК України)

(інші дані, які підтверджують факт вручення або ознайомлення)

Повістку про виклик вручив

(розпис особи, яка вручила повістку про виклик)

«___» _____ 20__ року

ПОВІСТКА ПРО ВИКЛИК

Гр-н (ка) Лебедева Сергія Олександровича, 05.11.1974 року народження,

(прізвище ім'я та по батькові)

zareєстрованого за адресою: м. Миколаїв, вул. Дачна, 18 відповідно до вимог ст.ст. 133, 135 **Вам необхідно з'явитися** «09» червня 2023 року о «10» год. в каб. № 66 до слідчого відділу УСБУ в Закарпатській області (м. Ужгород, вул. Довженка, 3) для участі у слідчих та процесуальних діях (назва процесуальної дії) у кримінальному провадженні №22022070000000167 від 18.11.2022

в якості підозрюваного

(процесуальний статус, в якому перебуває викликана особа)

Стаття 138. Поважні причини неприбуття особи на виклик

1. Поважними причинами неприбуття особи на виклик є:
- 1) затримання, тримання під вартою або відбування покарання;
 - 2) обмеження свободи пересування внаслідок дії закону або судового рішення;
 - 3) обставини непереборної сили (епідемії, військові події, стихійні лиха або інші подібні обставини);
 - 4) відсутність особи у місці проживання протягом тривалого часу внаслідок відрядження, подорожі тощо;
 - 5) тяжка хвороба або перебування в закладі охорони здоров'я у зв'язку з лікуванням або вагітністю за умови неможливості тимчасово залишити цей заклад;
 - 6) смерть близьких родичів, членів сім'ї чи інших близьких осіб або серйозна загроза їхньому життю;
 - 7) несвоєчасне одержання повістки про виклик;
 - 8) інші обставини, які об'єктивно унеможливають з'явлення особи на виклик.

Стаття 139. Наслідки неприбуття на виклик

1. Якщо підозрюваний, обвинувачений, свідок, потерпілий, цивільний відповідач, який був у встановленому КПК України порядку викликаний (зокрема, наявне підтвердження отримання ним повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим шляхом), не з'явився без поважних причин або не повідомив про причини свого неприбуття, на нього накладається грошове стягнення у розмірі: - від 0,25 до 0,5 розміру мінімальної заробітної плати – у випадку неприбуття на виклик слідчого, прокурора; - від 0,5 до 2 розмірів мінімальної заробітної плати – у випадку неприбуття на виклик слідчого судді, суду.

2. У випадку, встановленому частиною першою цієї статті, до підозрюваного, обвинуваченого, свідка, може бути застосовано привід.

3. За злісне ухилення від явки свідок, потерпілий несуть відповідальність, встановлену законом.

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу
Управління СБ України в Закарпатській області
підполковник юстиції
Павло РОСОХА

М.П.

«31» 05 2023 року

